

Vijf diaconale vragen aan ...

Diaken Tom van Vilsteren

(sinds 1 december diocesaan diaconaal werker van het Aartsbisdom Utrecht)

Je bent in 2004 diaken gewijd – hoe heb je die roeping ervaren?

Eerlijk gezegd 'struikel' ik nog wel eens over het begrip roeping. Roeping veronderstelt m.i. een diepere laag, de aanwezigheid van een roepstem. Die roepstem vind ik moeilijk te duiden. Als ik erover nadenk dan ben ik in mijn arbeidzame leven, eerst als verpleegkundige, daarna als krijgsmacht aalmoezenier en laatstelijk als parochie pastor, veelal bezig geweest met het mij dienstbaar opstellen voor medemensen vanuit de gelovige optiek dat zo een bijdrage wordt geleverd aan Gods koninkrijk. Als gelovig mens met een intrinsieke motivatie, met ziel en zaligheid heb ik er indertijd gekozen mij diaken te laten wijden. Tot op de dag vandaag heb ik die wijding als een bevestiging van mijn gevoel, mijn doen en laten gezien.

Kun je iets vertellen over je werk als (hoofd)aalmoezenier bij Defensie?

Indertijd (2001) koos ik voor een functie als krijgsmacht aalmoezenier omdat de krijgsmacht een uitgesproken 'diaconaal veld' is. Militairen zijn vaak onder moeilijke omstandigheden op elkaar aangewezen. Zij worstelen (soms) met levensvragen. Door te participeren, present te zijn binnen eenheden van de krijgsmacht, kom je als aalmoezenier militairen nabij. Nabijheid is een vorm van dienstbaarheid die door een grote meerderheid van de militairen wordt gewaardeerd. Positieve aandacht voor militairen bij het moeilijke werk dat zij verrichten. Als hoofd krijgsmacht aalmoezenier was ik meer bestuurlijk actief. Deze bestuurlijke taak bestond uit het waarborgen van de inhoud van het rooms-katholieke geloof als onderdeel van de diensten geestelijke verzorging van Defensie. Ik heb mij mijn gehele loopbaan verbonden gevoeld met de tekst op het baretembleem: 'In hoc signo vinces': In dit teken (een kruis) zult gij overwinnen.

Hoe zou je het belang van diaconie omschrijven voor de parochiegemeenschap?

Diaconie leeft als nooit tevoren. Er wordt in toenemende mate een beroep op werkgroepen gedaan. Daar waar het vinden van vrijwilligers in een parochie steeds moeilijker wordt, trekt diaconie nog altijd (ook jongere) parochianen aan. Er zijn altijd parochianen die zich in willen zetten voor PCI, bezoekwerk et cetera. Niet dat ze elk weekend vooraan in de kerk zitten, maar zij voelen zich vanuit hun r.-k. achtergrond en een gevoel van dienstbaarheid betrokken op medemensen die hulp nodig hebben. Gevraagd aan ouders van dopelingen of zij bereid zijn zich in te zetten voor diaconie, is het antwoord na enige toelichting op diaconie, bijna stevast ja.

Hoe zie je de rol van de Kerk in de huidige economische crisis?

Door de terugloop van het kerkbezoek wordt het moeilijker een boodschap van de R.-K. Kerk over te brengen. Deze ontwikkeling lijkt moeilijk te stoppen. Tegelijkertijd biedt het kansen. De R.-K. Kerk zou zich als diaconale kerk meer kunnen profileren. Juist vanuit de gedachte van dienstbaarheid voor minderbedeelden kan de Kerk een grote groep mensen bereiken die hulp nodig hebben en zij die zich daarvoor in willen en kunnen zetten. Het zou een hernieuwde kennismaking met de Kerk kunnen zijn. Ik vind het een beladen woord, zeker in een rijk land als Nederland, maar armoedebestrijding lijkt actueler dan ooit.

Waar verheug je je op in je taak als diocesaan diaconaal werker?

Als antwoord op deze vraag zou ik meerdere bladzijden vol kunnen schrijven. Maar kort en goed: ik kan mij in deze functie bezighouden met datgene wat mij binnen de Kerk het meest aan het hart ligt, de diaconie. In deze functie hoop ik vanuit mijn verantwoordelijkheid het begrip Caritas vorm te geven. Als ik daarin slaag, kan ik aan het einde van mijn loopbaan zeggen dat de cirkel rond is.